

Sygn. akt I C 607/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Jank

Protokolant: staż. Anna Bohm Staniszewska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa M. F.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Zakładu (...) na rzecz powoda M. F. kwotę 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 159,90 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć złotych 90/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. przyznaje biegłemu W. P. kwotę 193,64 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote 64/100) brutto tytułem wynagrodzenia za złożenie ustnych wyjaśnień na rozprawie;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz (...) kwotę 328,13 zł (trzysta dwadzieścia osiem złotych 13/100) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez(...);

VI. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz (...) kwotę 765,65 zł (siedemset sześćdziesiąt pięć złotych 65/100) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 607/14

UZASADNIENIE

Powód M. F. domagał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 17 czerwca 2013 roku około godziny 16.40 w G. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do zdarzenia w wyniku którego, kierowca pojazdu posiadający umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego nie zachowując zasad bezpieczeństwa, wymusił na powodzie kierującym pojazdem S. (...) pierwszeństwo przejazdu przez skrzyżowanie, skutkiem czego powód doznał stłuczenia lewego przedramienia oraz skręcenia i naderwania więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa. Powód wskazał, iż w związku z doznanym uszczerbkiem pomimo odbycia rehabilitacji do dnia obecnego odczuwa dolegliwości odcinka szyjnego. W związku ze zdarzeniem z

dnia 17 czerwca 2013 roku doświadcza niepokoju, silnego stresu przed jazdą pojazdem. Powód oświadczył, iż pozwany zakład ubezpieczeń tytułem zadośćuczynienia wypłacił mu kwotę 1.200 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podał, iż nie kwestionuje co do zasady swojej odpowiedzialności cywilnej za skutki wypadku, któremu powód uległ w dniu 17 czerwca 2013 roku. Pozwany przyznał, iż w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.200zł tytułem zadośćuczynienia. Według pozwanego przyznana kwota jest odpowiednia. Pozwany argumentował, że uraz, jakiego powód doznał, miał charakter przemijający, że poszkodowany nie doznał na skutek przedmiotowego zdarzenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z tych względów strona pozwana twierdzenia powoda uznała są subiektywne i nie poparte dokumentacją medyczną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2013 roku około godziny 16.40 w G. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do zdarzenia w wyniku którego, kierowca pojazdu posiadający umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego nie zachowując zasad bezpieczeństwa, wymusił na powodzie kierującym pojazdem S. (...) pierwszeństwo przejazdu przez skrzyżowanie. Skutkiem czego M. F. uderzył czołowo w lewy bok innego pojazdu. Samodzielnie opuścił pojazd.

Bezpośrednio po wypadku został przewieziony karetką pogotowia ratunkowego na (...)

W wyniku zdarzenia doznał ran okolicy przedramienia lewego po stronie łokciowej oraz skręcenia kręgosłupa szyjnego. Zalecono noszenie kołnierza na około 2 tygodnie. Po około 3 miesiącach od wypadku pojawiły się bóle okolicy L-S.

W placówce opieki zdrowotnej wykonano zdjęcie rtg, powód nie był hospitalizowany. Leczenie zakończono we wrześniu 2013 r.

Powód konsultował się ortopedycznie, zalecono rehabilitację, z której nie korzystał.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: dokumentacja medyczna -k.13-16, zeznania powoda M. F. -k. 62-63, zeznania świadka M. Ś. – k. 61-62/

M. F. wskutek zdarzenia z dnia 17 czerwca 2013 r. nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Doszło natomiast do skręcenia kręgosłupa szyjnego.

Po około 14 dniach stosowania kołnierza utrzymywało się ograniczenie ruchomości w okresie usprawnienia nie dłużej niż 6 - 8 tygodni.

Stłuczenie przedramienia lewego z otarciem naskórka powodowało bóle i ograniczenia sprawności ruchowej (dźwiganie, uprawianie sportu, kąpiel) przez okres do 6 tygodni.

Zgłaszane bóle kręgosłupa L-S (łędźwiowo – krzyżowe) nie miały związku z przedmiotowym wypadkiem.

Dysfunkcje ruchowe utrzymywały się do 8 tygodni od wypadku. Obecnie nie ma takich ograniczeń. Obecnie brak też wskazań do dalszego leczenia skutków wypadku. Rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są pozytywne, choć nie można wykluczyć rozwoju w przyszłości pourazowych zmian zwyrodnieniowych w kręgosłupie szyjnym. Zgłaszane dolegliwości mają charakter jedynie subiektywny.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu (...) -k. 95-96, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu (...) -k. 118 /

Pozwany Ubezpieczyciel przyznał M. F. kwotę 1.200 zł tytułem odszkodowania.

/ okoliczność bezsporna , nadto dowód: decyzja z dnia 09 stycznia 2014r. -17/

Pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia, wnosząc jednocześnie o zawarcie ugody pozasądowej na kwotę 5.000 zł, jednakże bezskutecznie.

/dowód: pismo z dnia 20 stycznia 2014 r. –k. 18/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie był częściowo sporny.

Niekwestionowaną okolicznością był fakt zaistnienia zdarzenia, w którym powód doznał określonych obrażeń, legitymacja bierna pozwanego oraz fakt wypłacenia powodowi kwoty 1200zł.

Spór między stronami koncentrował się wokół charakteru doznanych obrażeń – ich trwałości i skutków.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej, dokumentów prywatnych, zeznań świadków słuchanych w sprawie oraz opinii biegłego lekarza.

Przedłożone przez strony dokumenty nie budziły żadnych wątpliwości Sądu, zaś ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda M. F. także świadka M. Ś. jedynie w ograniczonym zakresie, znajdującym potwierdzenie w pozostałym materiale zgromadzonym w sprawie, w tym w opinii biegłego sądowego oraz dokumentacji medycznej. Powód wskazywał, iż nie odbył rehabilitacji pomimo uzyskania skierowania w tym zakresie. Świadek potwierdziła okoliczność noszenia kołnierza ortopedycznego przez poszkodowanego oraz niekorzystanie przez powoda z rehabilitacji. W zakresie odczuwania skutków wypadku do dnia dzisiejszego przez powoda Sąd zeznania ww. osób uznał za niewiarygodne, pozostające w sprzeczności z opinią biegłego sądowego, który wykluczył występowanie w organizmie powoda schorzeń, potwierdzających rzekome dolegliwości bólowe u M. F.. Sąd dokonując ustaleń na podstawie zeznań powoda oraz ww. świadka miał bowiem na uwadze więzi emocjonalne łączące M. Ś. ze stroną powodową jako osobą zainteresowaną wynikiem procesu. Nie bez znaczenia jest też fakt, iż powód od dłuższego czasu nie kontynuuje leczenia skutków wypadku z 17 czerwca 2013 r., co podważa wiarygodność zeznań powoda i świadka co do odczuwanych przez długi okres czasu (ponad 8 tygodni) i obecnie skutków wypadku.

Sąd nie przeprowadził dowodu ze świadka A. F. z uwagi na cofnięcie wniosku w powyższym zakresie przez stronę powodową.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii, który ocenił zakres poniesionych przez powoda obrażeń i wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek wypadku komunikacyjnego z dnia 17 czerwca 2013 roku oraz ocenił jego aktualny stan zdrowia oraz rokowania na przyszłość.

W ocenie Sądu opinia sporządzona została przez osobę mającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu chirurgii w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegły w sposób poprawny zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził opinię uwzględniającą wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych. Wskazać również należy, iż jest to opinia sporządzona przez osobę, co do bezstronności której nie można mieć wątpliwości.

Strona powodowa wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego poparte rozbudowaną argumentacją co do rozumienia pojęcia uszczerbku oraz wpływu uszczerbku na wysokość zadośćuczynienia. Stanowisko zawarte w zastrzeżeniach pozostaje zbieżne z opinią biegłego co do braku utrwalonego ubytku funkcji narządów u poszkodowanego. Biegły sądowy w złożonej ustnej opinii uzupełniającej wskazał w sposób jednoznaczny, iż materiał zgromadzony w sprawie

nie daje podstaw do stwierdzenia, że uszczerbek u powoda istniał po okresie pół roku, czy roku od przedmiotowego zdarzenia. Okres leczenia został udokumentowany do września 2013 r. W związku z tym do tej daty występowały potwierdzone dolegliwości. Po tym czasie nie ma żadnych danych, na podstawie których można by stwierdzić występowanie dolegliwości, utrzymywanie się dysfunkcji. Biegły również wyjaśnił, iż w następstwie zderzenia czołowego nie występują bóle L-S (lędźwiowo – krzyżowe).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powództwo wniesione w przedmiotowej sprawie zasługuje na uwzględnienie w części.

Dla określenia zasad odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych mają przepisy art. 34 ust. 1 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) Treść tych przepisów pozwala stwierdzić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu kierującego. Powstaje ona tylko wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym na podstawie przepisów prawa cywilnego. Dla określenia zakresu ochrony ubezpieczeniowej konieczne jest ustalenie zasad odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego posiadacza (lub kierującego), wynikających z przepisów prawa cywilnego (art. 435-437 k.c.). Odpowiedzialność cywilna posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody spowodowane ruchem tego pojazdu jest oparta na zasadzie ryzyka, tj. na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.. Jest to odpowiedzialność za sam skutek zdarzenia powodującego szkodę. Dla jej powstania wystarczy, aby komukolwiek została wyrządzona szkoda na osobie lub na mieniu, zaś przyczyną powodującą szkodę był ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody i pomiędzy szkodą a przyczyną (ruchem tego środka) zachodził związek przyczynowy (art. 436 k.c.).

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 k.c. i art. 822 k.c.

W świetle art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Przepis art. 445 § 1 kc, przewiduje z kolei, iż w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia można przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przyznanie zadośćuczynienia w warunkach powołanego przepisu jest nawet w przypadku istnienia krzywdy, fakultatywne.

Podsumowując i stosując w przedmiotowej sprawie powołane przepisy należy stwierdzić, że dla domagania się zadośćuczynienia powód miał obowiązek udowodnienia uszczerbku na zdrowiu, faktu, z którego on wynikł oraz związku przyczynowego pomiędzy uszczerbkiem a zdarzeniem. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

Odnośnie zakresu doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu, który to zakres miał bezpośredni wpływ na wysokość przyznanego zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, iż zasądzenie stosownej kwoty z tytułu zadośćuczynienia zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy. Przysługuje ono za doznaną krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) cierpienia psychiczne (negatywne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, niemożnością wykonywania działalności zawodowej i wyłączeniem z życia codziennego). Konieczne jest więc ustalenie i rozważenie wszystkich elementów związanych z doznany uszczerbkiem (wyrok SN z 03.05.1972 r.,(...)) Przy ustalaniu zadośćuczynienia nie można więc mieć na uwadze wyłącznie procentowego uszczerbku na zdrowiu. Nie odzwierciedla on bowiem psychicznych konsekwencji doznanego urazu. Konieczne jest również uwzględnienia stosunków majątkowych społeczeństwa i poszkodowanego, tak, aby miało ono dla niego odczuwalną wartość(...)

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze w szczególności powyżej sporządzoną opinię, z której wynika, iż powód nie doznał ani długotrwałego, ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Materiał dowodowy, który powód zaoferował, jest niewystarczający do tego, aby uznać, iż na dzień dzisiejszy odczuwa on znaczne dolegliwości

bólów związane z wypadkiem. Biegły sądowy wykluczył, by w organizmie poszkodowanego były schorzenia, które potwierdziłyby dolegliwości, na które powód się uskarża. W świetle jednoznacznej opinii biegłego zeznania powoda i świadka co do czasu trwania dolegliwości i aktualnego stanu zdrowia powoda budzą zasadnicze wątpliwości. Podkreślić należy, iż to powód zgodnie z art. 6 k.c. winien był wykazać wszystkie okoliczności uzasadniające przyznanie zadośćuczynienia w żądanej pozwem wysokości. Brak objawów przedmiotowych obecnie, wczesne ich ustąpienie, brak powikłań w leczeniu łącznie uzasadniają przyjęcie dobrego rokowania na przyszłość.

Sąd wskazuje też, iż poszkodowany zaniechał odbycia rehabilitacji, na którą otrzymał skierowanie.

Sąd miał na uwadze z jednej strony, iż wypadek nie spowodował trwałego uszczerbku na zdrowiu, a stan zdrowia powoda uległ poprawie. Brak trwałego uszczerbku na zdrowiu nie oznacza jednak, iż roszczenie było nieuzasadnione. Sąd nie mógł bowiem pominąć dolegliwości bólowych, które pojawiły się po wypadku i trwały przez pewien okres czasu. Dysfunkcje ruchowe utrzymywały się do 8 tygodni od wypadku. Znaczenie miała również konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, fakt, iż uraz powypadkowy utrudniał powodowi wykonywanie pracy zawodowej.

Mając na uwadze całokształt materiału zgromadzonego w sprawie Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.500zł tytułem zadośćuczynienia, w pozostałym zakresie powództwo oddalając. Zasądzając kwotę 1500 zł Sąd miał na uwadze uwagi zgłaszane przez powoda w zarzutach do opinii. Samo zaistnienie zdarzenia, w którym doszło do uszczerbku na zdrowiu, choćby krótkotrwałego, uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia. Z drugiej jednak strony niewielka kwota zasądzona na rzecz powoda odzwierciedla stosunkowo krótki czas trwania dolegliwości, brak skutków wypadku na chwilę obecną, a także przyznane już powodowi przez pozwanego zadośćuczynienie w wysokości 1200 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie 481 k.c., w zw. z art. 817 k.c. oraz 14 ust 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)/ Dz.U. z 2003 r. nr 124 poz. 1152 ze zm. / Art. 14 ust. 2 ustawy ubezpieczeniach obowiązkowych,(...) i (...) stanowi, iż w przypadku gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (...). Sąd uznał za zasadne zasądzenie odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu od dnia jego wniesienia tj. od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, mając na uwadze, iż na etapie postępowania przedprocesowego pozwany był wzywany do zapłaty kwoty tytułem zadośćuczynienia. Już w styczniu 2014 r., kiedy to powód sprecyzował swoje roszczenie wobec pozwanego co do wysokości, stan zdrowia powoda nie ulegał pogorszeniu i istniała możliwość określenia jego stanu zdrowia, ostatecznych skutków wypadku i stosownie do tego – wysokości należnego zadośćuczynienia. Zasądzona kwota zadośćuczynienia byłaby adekwatna również w dacie zgłoszenia roszczenia pozwanemu.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 108 § 1 k.p.c. 98 § 3 k.p.c. 100 k.p.c. oraz § 2, § 4 ust. 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Kierując się zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu Sąd ustalił, iż powód wygrał sprawę w 30 %, zatem postanowił obciążyć strony kosztami postępowania: powoda w 70%, pozwanego w 30%.

Koszty postępowania po stronie powodowej obejmowały łącznie kwotę 867 zł, w tym wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 617 zł, opłata od pozwu 250 zł. Pozwany poniósł koszty w wysokości 617 zł. Stawka wynagrodzenia pełnomocników adekwatna jest do stopnia skomplikowania sprawy i nakładu pracy pełnomocników.

W związku z faktem iż strony postępowania partycypują w kosztach postępowania pozwany w 30%, powód w 70 %, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 159,90zł tytułem kosztów postępowania (420 zł (617 zł x 79%) - 260,10 zł (867 zł x 30%)).

W pkt IV wyroku Sąd przyznał również biegłemu W. P. kwotę 193,64 zł tytułem wynagrodzenia za złożenie ustnych wyjaśnień na rozprawie w dniu 16 października 2015 r.

Tytułem wynagrodzenia za sporządzone opinie sądowe oraz stawiennictwo na rozprawie ustalono i przyznano biegłemu sądowemu W. P. wynagrodzenie w łącznej wysokości 1.093,78 zł.

Mając na względzie okoliczność, iż pozwany przegrał sprawę w 30 %, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz (...)kwotę 328,13 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez (...)

Mając na względzie okoliczność, iż powód przegrał sprawę w 70 %, Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz (...)-Sądu (...)kwotę 765,65 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez (...).